

ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ κεφαλὴν ἐκκλιυμένην, ἐφαίνετο στερημένος πλέον παντός αἰσθήματος, ὡχρότης συγκεχυμένη ἐκάλυπτε τὰς παρειάς του καὶ τὸ μῆτωπόν του, ἡ δὲ βραδεία καὶ διασκεομένη πνοή του ἐμαρτύρει τὴν ὀδύνην, ἣν ἐπροξένει ὁ ληθαργώδης οὗτος ὕπνος.

Ὁ ἀριστερὸς ὤλος του ἦτο περιτυλιγμένος μὲ πλατεῖα πτύγματα, καὶ ἐπιστηριγμένος ἐπὶ τινος προσταφαλαίου, διότι τὸ ξίφος τοῦ Ἀγγλου εἶχε διαπεράσει ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ὀστέου τοῦ τραχήλου μέχρι τῆς μασχάλης.

Πλησίον αὐτοῦ, ἐπὶ τινος ἑδρας, ἐφαίνετο τὸ ἄγνόν καὶ μελαγχολικὸν τῆς Νιεδζᾶς πρόσωπον. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ κατεσπαργμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐφαίνετο ἀδυνατούσα πλέον ν' ἀντισταθῇ, αἱ χεῖρές τῆς ἦσαν ἐσταυρωμέναι ὡς νὰ προσνύχτο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὄρου.

Οὐδὲν θαλκτικώτερον καὶ κομψώτερον τῆς νεῖνιδος ταύτης! ἀξιολάτρευτος μίξις λαμπρῶν καὶ ζωηρῶν χαρακτήρων τῆς ἀκαταμαχῆτου Ἰνδικῆς χάριτος, καὶ τῆς γαληνιαίας, ἀλλὰ πλήρους ἀξιοπρεπείας καὶ θαλητήρων Ἀγγλικῆς καλλονῆς.

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς μὲ τὰ θαλκτικὰ καὶ μαρμαίροντα βλέμματα τῶν, ἐκρύπτοντο ὑπὸ τοὺς μεταξώδεις κροσσούς των μακρῶν βλεφαρίδων τῆς, τὰ δὲ ἡμίκλαστα, ὡχρὰ τῆς χεῖλη τῆς ἐπεκάλυπτον ὀδόντας μικροὺς καὶ πεπικνωμένους τὸ πᾶν τέλος ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ ἐλαφροῦ χρωματισμοῦ τῆς, καὶ τοῦ ἐπιμήκους ἀγγελικοῦ προσώπου τῆς ἐνοῦντο διὰ νὰ ἀποκαταστήσουν ἐντελεστέραν τὴν ἔωσιν ταύτην τῶν δύο φύσεων πάντῃ ἀντιθέτων.

Ἡ καστανόχρους κόμη τῆς, κατὰ τὸ οἰκὸν πεποιημένη σχῆμα, ἐκρατεῖτο ἀπὸ μικρὰν χρυσὴν ἄλυσιν, ἥτις ἐτυλίσσετο περίξ τοῦ μετώπου τῆς, διαχωρίζετο εἰς δύο μακροὺς πλοκάμους, τῶν ὁποίων αἱ εὐώδεις περιπλοκαὶ ἐπιπτον μέχρι γῆς, καὶ ἐσεῖοντο ὀπισθεν εἰς τὴν ἐλαχίστην κίνησιν.

Ἐφόρει πανταλόνιον ἐκ λευκοῦ κασιμηρίου, πλατὺ καὶ σφιγμένον εἰς τὴν μέσην διὰ μιᾶς κόρπης ἀνθρακίνης (agraf), ὑποκάμισον βραχὺ, καὶ ἄνευ χαλιδῶν τέλος μικρὸν τι τεμάχιον ἐξ Ἰνδικῆς μουσελίνης, στρεφόμενον περίξ τοῦ λαιμοῦ τῆς, καὶ τῶν ὤμων τῆς ἐσφιγγε τὴν εὐκαμπιον μέσην τῆς, ὡς ῥῶλλον βαναέας, ἐλαφρὰ καὶ ἐπεκτεινομένην ὡς κλωσὴν μεταξῆς.

Ὁ νεανικὸς τῆς ποῦς, ῥοδόχρους καὶ πεποικιλμένος μὲ θαλκτικὰς λεπτὰς φλέβας ἐδυθίζετο εἰς Ἰνδικόν τι σαδάλιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκρυπτεν ὀλοτελῶς· εἰς δὲ τοὺς μικροὺς χιονολεύκους βραχιονᾶς τῆς ἐτυλίσσοντο δύο ψέλλια.

Ταῦτα ἦτον ἡ Μις Νιεδζᾶ Χαγγιέρου, ἄνθος θεῖον καὶ ἀσθενές, τοῦ ὁποίου φεῦ! ἡ ὀδυρὴ ἐμελλε νὰ παρέλθῃ ἐν σκότει, διότι ἡ σφραγὶς τῆς καταδίκης ἐπέκειτο ἤδη αὐτῆς, καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη τὸ ἠγνόει.

Ἡ μονήρης καὶ μονότονος ζωὴ τῆς ἀπῆρτεκεν, καὶ ἡ ὑπερηφάνειά τῆς τὴν ἀναγκαιότητα νὰ παραπονεθῇ. Ὁ ἔρως εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν καρδίαν τῆς δια-

πύρου νεάνιδος, κληρονόμου ὄλων τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ ἀκάματος τῆς μητρὸς τῆς, τῆς ὁποίας οὐδὲ τὸ γάλα σχεδὸν ἐθήλασε, διότι ἄφρονος ἔτι οὕτης αὐτῆς ἀπέθανεν. Ἡ δὲ νέα ἔζητε μόνῃ, μέχρις οἷου ἴσως, τὴν ἀστὴρ ἦλθε νὰ λάμψῃ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός τῆς.

(ἰκολουθεῖ). Μεταφ. Α.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 409.)

—ο—

Ι'.

Ἐρηνμία.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, ὅτε ὁ Μαυρίκιος ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Νέφη ἐπεκράτηντο τῶν ὀριῶν τοῦ ὀρίζοντος, ὁμοιάζοντα σειρὰν ἐτέραν ὀρέων καὶ τῷ ἐκρυπτον τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐξήτει· μετὰ πολλὴν χρόνον προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς ἀερίους ἐκείνους ὀγκους, χρωματιζομένους ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τέλος διασχίζόμενα ἢ ἀνυψούμενα τὰ νέφη διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ὄρη τῆς Σαβοΐας· ἀλλὰ τὰ νέφη δὲν μετετοπίσθησαν παντελῶς. Παρατήρει μετὰ θλιβερᾶς κατηφείας τοὺς ἐστοιβασμένους τούτους ἀτμούς, εἰσίνες ἐσχημάτιζον εἰς τὴν φαντασίαν του μύρια φαντάσματα ἀλλόκοτα ἢ ἀπειλητικά. Ἡ σκιὰ ἥτις ὑψοῦτο ἐκ τῆς γῆς, ἡ σιωπὴ πάντοτε αὐξοῦσα, ἥτις ἐβασίλευε περὶ αὐτὸν, αἱ κραυγαὶ τῶν ἀγρίων πτηνῶν, ἅτινα ἀπεσύροντο εἰς τὰ πλησιέχωρα δάση, ἡ μόνωσις εἰς τὴν εὐρίσκετο ἐντὸς τόπου ἀγνώστου, τὸν ἐνέπνευσαν φρίκην καὶ αγωνίαν. Ἐξήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταφύγιον, ἔνθα νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα καὶ ἄλυπτο πολὺ ἀρχὴ διατῇ ν' ἀφήσῃ τὸ ἄσυλον, ὃ ἡ μικρὰ ποιμενὶς τῶν προσέφερεν. Οὐδεμίαν οἰκίαν παρουσιάζετο ἐνώπιόν του. Ἀλλῶς τε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ χαρακτηριστικά του ἐκκρύχθησαν, τῷ ἐνέπνευσεν ζωηρὸν φόβον· οἱ ἄνθρωποι τῷ ἐφαίνοντο ὑποποιοὶ καὶ ἐν τούτοις ἡ ἔρηνμία ἐστενοχῶρει τὴν καρδίαν του.

— Ἀ πάτερ μου! ἂ θεέ μου! ἔλεγε μὲ φωνὴν πνιγμένην, τί θὰ γίνω;

Εἶδεν, ὅχι μακρὰν δάσους δρυὸς, θημιονᾶν χόρτου, ὥστε σκιὰν μεγάλην, ἐντὸς λειβαδίου· διευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸ μέρος, ἔλεγε·

— Δὲν θὰ καταγῆθουν, ὥστε νὰ μὲ ζητοῦν καὶ ἐδῶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐνθυμούμενος τοὺς φόβους τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Κατῴρθωσε νὰ κατασκεύασῃ εἰς μέγρος ὀλιγώτερον προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, οἰκημα ἄσκατὰ πρόσφορον δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸν πιστὸν σύντροφόν του. Ἡ κλίνη των ἦτο καλύτερα, τὸ οἰκημα ὅχι τόσο καλὸν ὅσον τὴν προηγουμένην νύκτα. Ἄνεμος θυελλώδης ἐφύσα μ' αἰφνιδίους ῥιπὰς εἰς τὰς ἀκοάς του· ἐν τούτοις ἦτο πολὺ κοπιασμένος ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ κοιμηθῇ εὐθὺς μετ' ὀλίγον.

ΙΑ'.

Καλὴ πράξις.

Ἐγερθεῖς, ὁ Μαυρίκιος ἐδονήθη νὰ ἰδῇ ὅτι ἦτον ἐν τὸς ὥραις τόπου ἡ βλάστησις ἥτο πλουσία καὶ ποικίλη πανταχοῦ πεδιάδας, ἄμπελοι, ἄγροι, κῆποι· παρετήρει διὰ τῶν δένδρων ὡραία χωρία. Ὁ καπνὸς, δεῖγμα τοῦ πρώτου φαγητοῦ, ἀνυψοῦτο εἰς ἑναερίους στήλας ὑπεράνω τῶν φυλλωμάτων. Αἱ τράπεζαι τῆς οἰκογενείας ἐμελλον νὰ στρωθῶσιν εἰς ὅλας ταύτας τὰς κατοικίας, καὶ οὐδαίς ἐπρόσμενε τὸν Μαυρίκιον. Ὁ ἥχος τῶν κωδῶνων τῷ ἐνθύμησεν ὅτι ἦτον Κυριακὴ καὶ ἐλυπήθη πολὺ ζωηρῶς ὅτι κατὰ τὴν συνήθειάν του δὲν ἤδυνато νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἡ φρίκη τῆς Ἀστυνομίας τὸν ἐδίωκεν αἰετοτε.

Ἡκολούθει μετὰ προφυλάξεως τὰς ἀποκέντρους ὁδοὺς, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν θλιβερῶς, θεωρῶν τοὺς φραγμούς.

— Βεβαίωτατα δὲν θέλω γευματίσει τόσον καλὰ ὅσον χθές. Οὔτε ἓνα λευκοκάριον δὲν θὰ εὔρω εἰς ὁλοὺς τούτους τοὺς θήμους ! . . .

Ἄλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ δύο κακῶν τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον, ὁ Μαυρίκιος ἤρρισε νὰ συνάξῃ ἐνθὲν κακεῖθεν συκάμηναν τινὰ, καὶ τὸ παράδειγμά του ἠκολούθησεν ὁ κύων του. Αἰφνης ὁ Μαυρίκιος τὸν εἶδεν ὁσφραϊνόμενον κατὰ γῆς ἀντικείμενόν τι, ὅπερ εὔρεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ. Ἦν δὲ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο βαλάντιον δερμάτινον, εἰς ὃ ἐμπεριείχοντο νομίσματά τινα χαλκὰ καὶ χρυσά. Ὡς τύχη !

Ὅτε ὁ Μαυρίκιος ἐλογαρίασε τὴν ποσότητα, καὶ ἔσφρησε καὶ ἐπανέσφρησε δεκάκις τὰ χρυσὰ νομίσματα, εὔρεθῃ μετὰ τὴν πρώτην χαρὰν του εἰς μέγα ἐμπόδιον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν μὲ ἀπλότητα.

— Τὸ καθήκον μου εἶναι νὰ τὰ φανερώσω εἰς τὸν δήμαρχον τῆς κοινότητος, νὰ τῷ παραδῶσω αὐτὸ τὸ βαλάντιον, καὶ νὰ ὑπάγω τὸν δρόμον μου· ἀλλ' ἐὰν γνωρίζῃ τὴν κατ' ἐμοῦ γενομένην διακοίνωσιν, δὲν θέλει μοῦ κάμει χάριν νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς φυλάκης.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἀρκετὰ, τὸ παιδίον ἔλαβεν ἀπόφασιν συνετήν, εἴαν ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ ἀνὴρ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· ἀπεφάσισε δηλαδὴ νὰ προσμείνῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν β, τι ἤθελε τῷ συμβῇ. — Διότι, ἔλεγεν, ἐκεῖνος, ὅστις ἔχασεν αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὸ αἰσθανθῇ. Ἡ καλὴ ἐξαδέλφη ἔλεγεν ὅτι κανεὶς δὲν κάμνει τι χωρὶς νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ βαλάντιον. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπιστρέφῃ πάλιν ἔως ἐδῶ μήπως τὸ εὔρῃ· θὰ τὸν διακρίνω ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐὰν τὰ ἔχασε, δὲν θὰ μὲ γελάσῃ κανένας ἀπαταίων !

Αἱ καλαὶ αὐταὶ σκέψεις ἔκαμαν τὸν περιηγητὴν μας νὰ τεθῇ εἰς ἐνέδραν, ἀλλὰ προσέχων καὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσφάλειαν, ἐνῷ συγχρόνως διννεῖτο καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ κυρίου τοῦ βαλάντιδου, ἐκρύφθη ὀπισθεν τῶν θάμνων, περιμένον τὸ ἀποθησόμενον. Δύο ὥραι παρήλθον χωρὶς νὰ εἰδῇ τινὰ. Ἀπένησεν ἐκ τῆς πείνης· ὁ Δράκων δὲν ἠσθάνετο ὀλιγωτέρων τὸν πόνον αὐτῆς καὶ ἐν τούτοις τὸ καθήκον συνεῖχε τὸν Μαυρίκιον εἰς τὴν θέσιν του· ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν.

— Ἐὰν ἀπομακρυνθῶ, ὁ ἄνθρωπος θάναται νὰ ἔλθῃ, καὶ θέλω χάσει τὸν κόπον μου, καθὼς αὐτὸς τὰ χρήματά του.

Τέλος, εἶδε πλησιάζοντα μὲ βῆμα ἡσυχον σεβάσμιον

τινα ἐκκλησιαστικόν, πηγαίνοντα, ἀναμφιβόλως, εἰς ἐκπλήρωσιν θρησκευτικοῦ τιнос καθήκοντος.

Ἡ συνάντησις αὐτῇ ἔκαμε τὸν παῖδα νὰ ἀλλάξῃ ἀπόφασιν· ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του καὶ ἐπροχώρησε μετριοφρόνως ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, εἰπὼν.

— Κύριε, πρὸ ὀλίγου εὔρον ἐνταῦθα αὐτὸ τὸ βαλάντιον. Ὑπάρχουν μέσα πολλὰ χρήματα καὶ δύο φλωρία. Ἐπρόσμενον ἐνταῦθα μήπως ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τὸ ἔχασε ἔλθῃ νὰ τὸ ζητήσῃ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῇτε τὸ εὑρημά μου· τοῦ λόγου σας θὰ ἐνεργήσετε καλλίτερόν μου εἰς τὸ νὰ εὔρεθῃ ὁ κύριός του.

— Καὶ ἐὰν δὲν ἤθελεν εὔρεθῃ, τέκνον μου ;

— Τότε λοιπόν ! πάτερ, τὰ διδετε εἰς τοὺς πτωχοὺς σας.

— Ἀξιαγάπητον τέκνον ! Ὅθι γίνῃ καθὼς θέλεις. Ὁ Θεὸς μὴ τὸ δώσῃ νὰ σὲ ἀποτρέψω τοῦ νὰ κάμῃτε μίαν τόσον καλὴν πράξιν ! Ἐν τούτοις εἶμαι βεβαίος ὅτι ὁ κύριος θὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν πράξιν μου, ἐὰν σὲ παρεκάλουν νὰ ἰδεχθῇς τὸ μέρος σου.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐδικόν μου ἐντὸς αὐτοῦ, κύριε.

— Πῶς δὲν θὰ πάρῃς οὔτε ἓνα . . .

— Ὅχι κύριε μ' ὅλον τοῦτο ἐὰν πῶ ἀρέσκει νὰ ἀνταμείψῃ ἐκεῖνον ὅστις τὸ εὔρε· (ὁ Μαυρίκιος ἐδεικνυε τὸν δράκοντα)· αὐτὸς δὲν ἔραγε ἀκόμῃ τίποτε, καὶ εἶδον εἰς αὐτὸ τὸ βαλάντιον τινὰ μικρὰ σκοῦδα, τὰ λαμβάνω εὐχαρίστως διὰ νὰ τοῦ ἀγοράσω ἄρτον.

Ὁ ἐκκλησιαστικὸς τὸν ἐδίασε νὰ λάβῃ περισσότερα· ὁ Μαυρίκιος δὲν ἠθέλησεν, εὐχαριστηθεὶς εἰς ἑξέμνον σκοῦδα, μὲ τὰ ὅποια ἀφοῦ ἐπροσκύνησε τὸν ἐκκλησιαστικόν ἀπεμακρύνθη.

ΙΒ'.

Τὸ δεῖπνον καὶ αἱ καλαὶ συμβουλαί.

Μετ' ὀλίγον παρετήρητε καλὴν μικροτάτην, κειμένην εἰς ἀπόκεντρον μέρος, ἐν μέσῳ πεδιάδος. Ἥλπισεν ὅτι οἱ θόρυβοι τῆς πόλεως καὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ δὲν ἔφθανον ἐνταῦθα, καὶ ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ οἰκοῦντας διὰ ν' ἀγοράσῃ ἄρτον. Εὔρε τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν τράπεζαν. Αἰμὸς πυκνὸς ἀνυψοῦτο ἀπὸ τὰς λοπάδας καὶ ἡ ὁσμὴ τῶν μαγειρευμένων χόρτων προσέβαλε ζωηρῶς τὴν ὄσπρησιν ἀμφοτέρων τῶν εὐγενεστάτων ξένων. Ἐν τούτοις ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐπεθύμει ἄλλο, εἰμὴ νὰ τῷ δώσωσι τεμάχιον ἄρτου, διπλασίου ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐβλεπεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης κεκαλυμμένον διὰ χονδροῦ πανίου. Ἐκαμε τὴν αἰτησίαν του μὲ φωνὴν σφαλερὰν, ἀφίνων νὰ φανῶσιν ἐξ ἡμισείας τὰ μικρὰ σκοῦδα ἐκ τοῦ κόλπου του.

Ἀνθρωπὸς τις, μὲ σχῆμα σεβάσμιον, τῷ ἀπεκρίθη.

— Δίδομεν ἐνίστε τεμάχιον ψωμίου εἰς τὸν παροδίτην ξένον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ πωλῶμεν.

— Ἀλλ' εἴμεθα δύο, ἐπανελάβε συνεσταλμένως ὁ Μαυρίκιος, δεικνύων τὸν κύνα του, ὅστις ἐπρέβαλε τὴν κεφαλὴν του μετὰ προφυλάξεως καὶ ἀπελαμβανε τὴν ἐκ τῆς ὁσμῆς προερχομένην τοῦ ἄγροτικοῦ τούτου φαγητοῦ ἡδονήν.

— Καλά! τέκνον μου, δὲν πρέπει νὰ λητμονῇ τις τοῦ φίλους του· ἡ ἀγαθὴ καρδιά σου μοι ἀρέσκει, καὶ θὰ ἀπολαύσῃς καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο... Γυναίκα, δός τους τὸ φαγητὸν ποῦ ἐφύλαξες διὰ τὸ βράδυ. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶναι συνειθισμένον νὰ ζητῇ. Ἀπὸ τὸ πῶς ἀγαπᾷ τὸν σκύλον του καὶ πῶς ὁ σκύλος του τὸ ἀγαπᾷ, λαμβάνω καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Δράκων ἐγευμάιζον μετ' ὀρέξεως ὅλως νέας· ὁ ἄρτος δὲ καὶ ὁ τυρὸς ἐπλήρωσαν τὰ μείναντα κανὰ τοῦ στομάχου τοῦ Μαυρικίου, τὰ ὁποῖα τὸ φαγητὸν δὲν ἐδυνήθη νὰ πληρώσῃ. Μετὰ τὸ καθήκον τῆς φιλοξενείας, τὸ ὁποῖον τότεν γενναίως ἐπρόσφεραν αὐτοῖς, ὁ χωρικός ἐνόμισεν ἐαυτὸν δικαιοῦμενον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ ξένου του. Τὸν ἠρώτησε τὸ αἶτιον τῆς αὐτῶν γενομένης περιουσίας του.

Ὁ Μαυρίκιος εὐχαριστήθη νὰ ἀπεκριθῇ ὅτι ἐπίγαινα νὰ εὖ· ἦν τὸν πατέρα του, εὐριθείς αἰφνης· ἀνεύ ἀσύνολο καὶ καταφυγίῳ, θανούσης συγγενείσης του τινός. Ἡ ἐξομολόγησις του αὐτῇ ἦτον ἡ μόνη σχεδὸν, ἣν ἐνόμισεν εἶναι ἐχρεώσεται νὰ κάμῃ, ἀνέπτυξεν ὁμως λεπτολογήσας περὶ τὸν κελευσφόρον ἐκεῖνον θάνατον, διότι ἔδλεπε καλῶς ὅτι ὁ φιλοξενῶν εἶχεν ἀνάγκην νὰ διασκηδίσῃ. Τὸ παιδίον ἐν τούτοις δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς δευτέραν ἐρώτησιν τοῦ φιλοξενούντος.

— Ποῦ εἶναι ἡ πατρίς σου.

— Ἡ Σαβοῖα, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, ὅστις ἔμαθεν, εὐτυχῶς, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χριστινοῦ, ὅτι εἰς τὴν Σαβοῖαν εὐρίσκετο τὸ Mont Blanc.

— Ἡ Σαβοῖα! εἶναι πολὺ μεγάλον τὸ ταξεῖδι... Καὶ πειγαίνεις, ὡς βλέπω, ὁλομόναχος;

— Μὲ τὸν Δράκο.

— Εἶναι ὀλίγον· πιστεύω ὅτι ὁ σκύλος σου δὲν θέλει σ' ἀφήσει νὰ σὲ βλάψῃ καὶ εἰς χωρὶς νὰ τὸν σχίσῃ μετὰ τοῦ δόξαντος· ἀλλ' ἐν τούτοις, ἔχεις χρήματι; ἔχεις ἔγγραφα;

— Ἐχω ἑξ' ἀκούδας, τὰ ὅποια δὲν ἠθέλητες. Δὲν ἔχω παντελῶς χαρτὴν, οὐδὲ ἠξέυρω τί κάμουν ὅταν περιηγοῦνται· πηγαίνω μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

— Εἶναι τὸ καλλίτερον· ἀλλὰ εἰς τὰ σύνορα τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

— Εἰς τὰ σύνορα;

— Ναί, εἰς τὰ σύνορα· ἐγὼ δὲν σὲ ὁμιλῶ γεμνατικά! Φίλε μου πρέπει νὰ ἡξήρῃς ὅτι δὲν ἐξέρχεται τις ἐκ τῆς Γαλλίας, ὅτι δὲν ἐμβαίνει τις ὡς εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ εἰπῇ πῶς εἶναι, καὶ νὰ τὸ ἀποδείξῃ διὰ χορηγίων ἐσφαγισμένων καὶ ὑπογεγραμμένων. Ἐπάρχει μία ἀτυνομία ἧτις χάρις τῷ Θεῷ εἶναι τὸσον αὐστηρὰ, ὥστε θέλει μᾶ· ἐλευθερώσει ἀπὸ ὅλους τοὺς μοχθηροτάτους ἀλήτας καὶ ληστὰς. Δὲν λέγω τοῦτο δι' ἐσέ, φίλε μου, ἐν τούτοις, φαντάσου τὴν αἰσχύνην εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὐρεθῇ; νὰ φέρεται μετὰ προφυλάξεως αὐστηρᾶς μεταξὺ δύο χωρεφυλάκων, μεταξὺ δραπετῶν καὶ κακούργων.

Εἰς τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην λέξιν ὁ πτωχὸς Μαυρίκιος ἐφφρίκασε σύσσωμος. Ὁ χωρικός, ὅστις ἀπέ-

δωτε τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ταραχὴν εἰς μόνην τὴν στωμυλίαν του, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Τέκνον μου, ἐπέστρεψε εἰς τὸ χωρίον σου· δὲν ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα δι' ἓνα καλὸν παιδίον ὡς σέ. Ἐνθυμήσου τὸ ῥητὸν τοῦτο τῶν προπατόρων μας. « Qui court tôt les grands chemins ne fit jamais bonne fin. » α' Ὅστις τρέχει καὶ γυρίζει ὁδοὺς κακὸ τέλος θεὸς νὰ ἔχη· »

Ὁ Μαυρίκιος ἤκουσε τὴν παροιμίαν ταύτην μὲ εὐπείθειαν καὶ εὐγνωμοσύνην, ἐπροσκύνησε καὶ εὐχαρίστησεν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν φιλεύσπλαγγχον χωρικόν. Ἐν τούτοις ἀνεχώρει μὲ νέαν ἀτυχίαν, διότι ἔδλεπεν ἔμπροσθέν του τὸν αὐτὸν κίνδυνον, δι' καὶ ὀπισθὲν του· πάνταθεν σὶ σπάθαι καὶ αἱ καραβίναι τὸν κατεδίωκον. Τὰ σύνορα παρουσιαζόντο ἐν τῇ φαντασίᾳ του ὡς φραγμός τις ἢ τιῆχος· ἔδλεπε μεγάλην πύλην, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχον πύργοι, καὶ ἀμφοτέρωθεν στρατιῶται ἀπειλητικοί, μὲ χεῖρας ὑψωμένας καὶ ἑτοιμαὶ νὰ δρᾷξωσι τὸν δυστυχῆ διαβχίνοντα. Καταπλαγεὶς ἀπὸ τὰς εἰκόνας ταύτας, ὡδοιπόροι μὲ βῆμα βραδὺ καὶ ἀβέβαιον, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὸν Δράκοντα, ὅστις ἐδάδιζε σιωπηλῶς παρὰ τὸν κύριόν του.

ΙΓ.

Ἐπαίτης.

Ὁ Μαυρίκιος ἐξῆλθε τοῦ ῥεμβασμοῦ του ὑπὸ τινος διαβάτου κακωνδεσπομένου, ὅστις τῷ ἀπέυθυνε χαιρετισμὸν φιλικόν. Ἦτο δ' οὗτος ἐν ἀκμῇ αἱλικίᾳ, ῥωμαλαῖος, πλατυτέτερος καὶ φαιδρὸς χαρακτήρης, τὸ ὁποῖον ἐράνην παρᾶξενον εἰς τὸ παιδίον, διότι τὰ ἐνδύματα τοῦ υἱοῦ ἦσαν ἀκάθαρτα καὶ ἐσχισμένα. Ἐβιάζετο φορτωμένος παλαιὸν σάκκον, οὗ τινος τὸ ὕψος, σχισμένον ποῦ καὶ ποῦ ἄφινεν δρατὰ τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου καὶ ἀθλίου τινός ὁπτοῦ κρέατος.

Ὁ Μαυρίκιος ἤργισε νὰ τὸν ἀντιχαιρετήσῃ, διότι ἡ θέα τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὸν ἐξέπληξεν. Ἀλλῶς τε ἐνησχολεῖτο διὰ τὸν κύνα του, τὸν ὁποῖον ἄφινοντα μηκυθμὸν ἄγριον, εἶχε δρᾶξει ἐκ τοῦ περιλαιμίου, φοδούμενος μήπως θαγκάσῃ τοὺς πόδας τοῦ διαβάτου.

— Καὶ λοιπόν, μικρὲ μου κύριε, ἐν καλημέρᾳ σὲ κοσιτίζει πολὺ νὰ εἰπῇς; Μάθε ὅτι ἐὰν μὲ ἤρεσκε νὰ ἐνδύθω ὡς πολίτης, δὲν μοι ἦτο δύσκολον· ἀλλὰ θὰ ἐκίτευον τότε τὸν φθόνον μᾶλλον ἢ τὴν συμπάθειαν, ἐπαγγελόμενος τοιοῦτον ἐπάγγελμα. Ποῦ πηγαίνεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἠξέυρεις οὔτε σὺ τίποτε· μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἔφυγες ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκόν σου, ἢ ἀπὸ κακὸν ἐργαστήριον, ὅπου σὲ ἔκαμον νὰ ἐργάζεσαι πολὺ ταχέως· ἢ πολὺ βραδέως; . . . Αἱ; ἐμάντευσα;

Ὁ Μαυρίκιος, ὅλως ἡλιγισίας ἐκ τῆς συναντήσεως τοιοῦτου συντρόφου, δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ὁ ἐπαίτης τὸν παρετήρει μετὰ μειδιήματος μορφαστικοῦ, καὶ ἡ

Ἰδέα τῷ ἡλθε νὰ διασκεδάσῃ θέτων ἐντελῶς· εἰς τὴν κακὴν ὁδὸν τὸ παιδίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὑπέθεταν ἤδη μετρίως διεφθαρμένον. Ἐπανέλαθε λοιπὸν τοὺς λόγους του, ῥίπτων ἐνίοτε βλέμματα περίεργα εἰς τὸν μικρὸν περιηγητὴν.

— Ἐν παρήτηρες κακὸν τινα κύριον, δὲν σὲ καταδικάζω. Εἶχον καὶ ἐγὼ τὴν ἡλικίαν σου ἢ σχεδὸν τὴν ἡλικίαν σου, ὅτε ἔκαμα ὅ,τι καὶ σύ. Βλέπεις, φίλε μου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὁ ἔγχυρός ἄγει τὸν ἀδύνατον, ὅπως θέλει καὶ ὅπου θέλει. Ὑπάρχουσιν ἄνδρες εἰς τοὺς ὁποίους τοῦτο δὲν ἐφαρμόζεται, καὶ εἴτινες χαίρονται ἐνωρὶς τὰ καλὰ τῆς ἐλευθερίας. Ὅταν τις δύναται νὰ διοικῇ τὸν ἑαυτὸν του, διατὶ νὰ ἀφίνεταί νὰ χαλιναγωγῇται καὶ νὰ φέρεται ὡς τι ζῶν; Μᾶς λέγουν ὅτι τὸ καθήκον ἐκάστου εἶναι νὰ ἐργάζεται . . ., ποτὲ καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, τίποτε δὲν ἔχω πράξει. Κύτταξε ἂν ἦμαι χειρότερα.

Ὁ Μαυρίκιος ἐμέτρησε διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν ἄγνωστον καὶ πάραυτα ἐνθυμῆθη τὸν καλὸν πατέρα του. Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, ἣν ἀκούει ἤδη, τοῦ ἐπαίτου καὶ τῆς τοῦ πατρός του, εἰς ἣν ἀνέτρεψεν! Χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἡθάνθη πᾶν ὅ,τι ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε μαλθακὸν καὶ εὐτελές εἰς τὰς κλίσεις, τὰς ὁποίας ὁ ἐπαίτης οὕτως ἐξεστόμενιζε μετὰ κτηνώδους εἰλικρινείας. Ἦθελε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε πῶς. Τέλος, εὔρε πρόφασιν ὅτι ἐκουράσθη, καὶ ἐκάθισεν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς ἐδοῦ, εἰπὼν, ὅτι δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις δὲν εἶχε διαθέσει ν' ἀφήσῃ τόσον ταχέως τὴν λείαν του, ἐκάθισε παρὰ τὸν Μαυρίκιον καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ ἐσχόπευε νὰ γευματίσῃ. Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη ὅτι ἐμελλε νὰ σκερθῇ βραδύτερον περὶ τούτου. Ὁ ἐπαίτης τότε, εἰπὼν ὅτι ἡθάνανετο ὁρεξίν, ἤνοιξε τὸν σάκκον καὶ ἐξήγαγε θήκην ἐκ λευκοπαφύλου, τὴν ὁποίαν ἐκρυπτεν ἐπιμελῶς καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὕρισκετο κρέας ὀπτόν· ἐξ ἄλλης κρύπτας ἐξήγαγε βράκυα καὶ οἶνου καὶ ἤμισυν ἄρτον λευκόν.

— Τί λέγεις, φίλε μου; δὲν σὲ ἀρέσκουν ταῦτα;...

Ὁ Μαυρίκιος ἤθελε ν' ἀποποιήθῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε, φοβούμενος μὴ προσβάλῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ δευτέρου. Ἐδέχετο λοιπὸν ὅ,τι τῷ ἐπρόσφερεν, καὶ τῷ ἐπρόσφερεν ἐν ἄρθροιά. Ἀλλῶς τε, ἐὰν ἡθάνανετο ταπεινώσειν, τρώγων ἄρτον ὀκνηροῦ καὶ ἔχων συνδαιτυμόνα τοιοῦτον ἀκάθαρτον κακοῦθην, ἢ πεῖνά του ἦτο τόσον ζωηρὰ· ἐπιστῆθι μάστιγα νὰ δοκιμάσῃ ὀλίγον ἐκ τῆς φιάλης, καὶ τοῦτο τὸν ἔκαμε νὰ εὕρῃ τέλος καὶ τὴν ὁμιλίαν.

Ὁ ἐπαίτης ἐκολλακέυθη διὰ τὴν ἱκανότητά του, δι' ἣς τὸν κατέστησεν εὐπειθέστερον, καὶ ἤρχισε τοὺς φληνάφους του.

— Βλέπεις ὅτι ἡ τύχη δὲν εἶναι τόσον κακὴ, καὶ ὅτι τρέφει τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις τὰ πάντα· μάθε ὅτι εἶμαι πλουσιώτερος ἀπ' ὅ,τι με βλέπεις, καὶ ἀπὸ τοὺς γεωργούς, οἵτινες καλλιεργοῦν τὰς πεδιάδας ταύτας καὶ κατοικοῦν τὰς καλύβας αὐτὰς. Κατοικῶ

εἰς ἓνα ἀνῶρι, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἔχω καὶ χρυσίον καὶ ἀργύριον κρυμμένα εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Καὶ ἐὰν ἤθελον, ἡδυνάμην νὰ ὑπάγω μέχρι τῶν Ἰνδιῶν.

Τὸ παιδίον δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πῶς ἀποκτᾷ χρυσόν, χωρὶς νὰ ἐργάζεται.

— Πῶς τὸν ἀποκτᾷ; ζητῶ ἀπὸ ἐκείνους εἴτινες ἔχουν. Ὑπάρχουν τρόποι καὶ τρόποι. Κινῶ τὸν οἶκτον τοῦ μὲν, κουράζω τὸν ἄλλον· ἐνίοτε φοβερίζω· εἰ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἀδυναμίαν των, δι' ἣν κυριεύονται.

— Καὶ πῶς κινεῖς τὸν οἶκτον, σὲ παρακαλῶ; Ὅταν τις σὲ βλέπει οὕτω δουρτὸν καὶ ῥωμπαλῶν, δὲν σὲ λέγει νὰ ἐργασθῇ;

— Πιωχὲ ἀθῶέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ πανεὐργος· ἰδοὺ, θέλεις ἰδεῖ τῶρα καὶ σὺ τὴν ἐμπειρίαν μου. Βλέπεις ἓνα ἄμαξ; στοιχηματίζω ὅτι δὲν θέλει διέλθῃ χωρὶς νὰ μὲ ζώτῃ τίποτε...

Ταῦτα εἶπε καὶ συνάξας τὰ περιστεύματα τοῦ συμποσιου του, ἔθεσεν ὅλα εἰς τὸν σάκκον, τὸν ὁποῖον ῥίψας εἰς τοὺς ὥλους του, ἐπορεύθη πρὸς τὸ ὄχημα, χαλαίνων ὀλίγον καὶ προσποιούμενος τὸν θερμαινόμενον. Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Μαυρίκιος παρατηρήσας τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπαίτου, δὲν τὸ ἀνεγνώρισε, τοσαύτην ἀσχημασίην καὶ μαρτυρότητα ἔλαβεν. Ὁ ῥωμπαλῶς οὗτος ἄνθρωπος ἐφαίνετο ἤδη ὁ πλέον ἀδικημένος καὶ ὁ πλέον ἄθλιος τοῦ κόσμου. Ὅθεν, ὅταν ἐπλησίασε τὸ ὄχημα καὶ ἐψαλμώθησε τὴν παράκλησίν του με φωνὴν ῥινόφθογον καὶ θραυσμένην, δὲν ἤρghσαν νὰ τῷ ῥίψωσι νόμισμά τι. Τὸ ὄχημα παρῆλθεν, ὁ ἐπαίτης συνηθροίσε τὴν λείαν του, καὶ ποιῶν διασκελισμὸν κωμικόν, ἔδειξεν αὐτὴν μακρόθεν εἰς τὸν Μαυρίκιον καὶ ἐπανήλθε πλησίον του μὲ βῆμα ἑλαφρὸν καὶ περιχαρές. Ἡ ἀσχημία του ἐξηλείφθη, ἐκρυπτε δὲ τὸ νόμισμα, θεωροῦντος τοῦ παιδείου, εἰς σκύτινον βαλάντιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς μικρὰ χαλῶν.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει εἰμὴ χαλκονομίσματα μόνον εἶπεν ὁ κακοῦθης· ὅταν μὲ φέρουν ἐμπόδιον τὰ ἀλλάζω μὲ ἀργύριον ἢ μὲ χρυσόν, ἔχω 10,000 φράγκων, εἰς τὸ πουργί μου.

— Δέκα χιλιάδας φράγκων! Καὶ δύναται νὰ ἐξακολουθῇ ἓνα τὸσον ἀχρεῖον ἐπάγγελμα;

— Πῶς εἶπες; ἐπανέλαθεν ὁ ἄνθρωπος μὲ φωνὴν τραχεῖαν. Τίχρα θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι εἶμαι κακὴ ἡ λεπτότης μου; Καὶ τίς δὲν τὴν μεταχειρίζεται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; Οἱ ἄνθρωποι ἐγενήθησαν διὰ νὰ ἀπατώσιν ἀλλήλους· εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν δὲν πρόκειται εἰμὴ πῶς νὰ καλοπεράτῃ ὁ καθείς. Τί λοιπόν; Ὅταν εὕρισκεσαι εἰς τοιοῦτον παιγνίδιον, εἶναι τὸ ἴδιον νὰ χάνης ἢ νὰ κερδίζης;

— Ἦθελεν μὲν νὰ κερδίζω, ἀλλ' ὅχι μὲ χαμέρπειαν.

— Καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι μεταχειρίζονται πρὸς σὲ τὴν χαμέρπειαν, θὰ ἀπατηθῇ;

— Θὰ ἀπατηθῶ;

— Μάλιστα, δηλαδὴ θὰ περιπαίχῃς, θὰ συλληρθῇς.

— Καλὰ! προτιμῶ τοῦτο.

— Καὶ ἂν σ' ἐπρόσφερα μέρος τοῦ πλούτου μου,

μέ συμφωνίαν νά φυλάττης τὸ οἶκμά μου, ὅταν δὲν λείπω; Αἱ; Δὲν ἔχεις νά κάμης τίποτε, καὶ θὰ εἰ ἀφίω νά τρέχης ἐνίοτε καὶ σὺ. Δύο μῆνας μόνον νά κάμης αὐτὴν τὴν ζῶην, καὶ δὲν θὰ θαλήσης ἄλλην.

Τὸ παιδίον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδείξιν ἀρνήσεως, καὶ ἐπειδὴ ἐπαλέαβεν τὴν ὁδὸν των, ἐβράδυνε τὸ βῆμά του μὲ τὸν προφανή σκοπὸν τοῦ νά χωριαθῇ ἀπὸ τὸν ἀλήτην τοῦτον.

Οὗτος δέ, ὅστις ἐφάνετο ὅτι εἶχε συμφέρον νά συμπαραλάβῃ τὸ παιδίον, ἰδοκίμασεν ἀκόμη νά τὸν ἀναγκάσῃ καὶ εἶπε μετὰ τραχύτητος.

— Ἐὰν δὲν θέλεις δὲ νά ἔλθῃς σὺ, θὰ πάρω τὸν σκυλὸν σου.

Εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ὁ Δράκων, ὅστις εἶχε τέλος οἰκισθῇ μετ' αὐτοῦ, ὠφεζίνετο τὴν πῆραν του μετὰ πλειετέρας προσοχῆς. Ἦρχισε λοιπὸν νά τῷ ῥίπτῃ θρίμματά τινα ἄρτου, τὸν ἐκολάκευε διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἐκάλει εἰς ἐκυτόν. Ὁ Δράκων τὸν ἠκολούθει.

Ὁ ἄνθρωπος ἰδὼν ὅτι ἐπατύγχανεν εἰς τὸ ἐπιχείρημά του, ἄφησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὀπισθὲν του τὸν Μαυρίκιον. Ὁ κύων ἔστρεψε σιγμιαίως τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸν κύριόν του. Ἦθελε νά μένῃ καὶ πρὸς τοὺς δύο, διὸ ἐπέστρεψε πάραυτα εἰς τὸν ἐπαίτην τὸν ὁποῖον ἐβλεπε δεικνύοντα νέον τεμάχιον. Τοῦτο διήρκεσε στιγμὰς τινάς. Ὁ Μαυρίκιος ἐκάλεσε τὸν Δράκοντα πρὸς ἑαυτόν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε νά τῷ δώσῃ. Ὁ ἐπαίτης τὸν ἰδεῖν ἐκάστοτε μὲ μικρὸν τεμάχιον, δεικνύων τὰ δῶρά του διὰ νά παροτρύνῃ τὴν ὁρεξίν του, χωρὶς νά τὴν ἱκανοποιήσῃ. Τέλος, ἡ στιγμή ἐφθασε, καθ' ἣν ἡ φίλια ὑπερίσχυε τὴν λαίμαργίαν του. Ὁ ἀπαταίων μάτην τὸν ἐκάλει διὰ τῆς κολακευτικωτέρας φωνῆς του, δεικνύων καὶ τὰ καλλίτερα τεμάχια τοῦ κρέατος· ἰδε τὸν Δράκοντα πλησίον τοῦ Μαυρίκιου, χωρὶς νά δυνηθῇ νά τὸν ἀποσπᾷ πλεόν ἀπ' αὐτοῦ.

Τότε ἡ σκηνὴ μετεβλήθη. Ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νά θυμῶνῃ, νά ἀπειλῇ· ἐπλησίασε πάλιν πρὸς αὐτοὺς σκοπεύων νά ἐκδικηθῇ τοὺς εὐχαρίστους τούτους συνδαιτυμόνας, διότι ἠπατήθη τὴν φορὰν ταύτην καὶ αὐτός, εἰς ὃ δὲν εἶχε συνειθίσει.

Τὸ παιδίον ἐσταμάτησε, τρέμον ὑπὸ φρίκης, καὶ ἦτον ἔτοιμον νά φύγῃ δρομαίως· ἀλλ' ὁ Δράκων, βλέπων τὸν ἄνθρωπον προχωροῦντα μὲ βάκτρον ὑψωμένον, τρέχει κατεπάνω του μὲ ὀφθαλμούς πλήρεις φλογός καὶ μὲ τρίχας ὠρθωμένας. Εἰς τὴν θέαν ταύτην, ὁ ἀρχεὺς ἐστάθη, καὶ ὁ Δράκων τὸν ἐμιμήθη. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἰσθεροῦντο ὡς δύο ἀλέκτορες, ἔτοιμοι νά ἐκδάρωσιν ἀλλήλους. Ἀθλὸν δέ τι ἔμελλε νά συμβῇ, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐβλεπε μακρόθεν ἕν ὄχημα. Δὲν ἤθελε νά ἐκτεθῇ εἰς δικαστικὴν τινα ἐρίν, γνωρίζων ἐκ πείρας ὅτι δὲν θὰ ἐκέρδαινε τίποτε, καὶ ἀνεχώρησε σπεύδων, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ Μαυρίκιου.

ΙΔ.

Ὁ Μαυρίκιος κάμνει κακὴν τινα γνωριμίαν.

Διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου τοῦ νά συναντηθῇ καὶ
TOM. E. (Φυλλάδιον 410)

πάλιν μετὰ τινος τοιοῦτου μαθητοῦ ἀνθρώπου, ἀπεφάσισε νά μὴ προχωρήσῃ περισσώτερον τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἐβόρε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς του πανταχοῦ, ζητῶν καταφύγιόν τι, ὅπως διέλθῃ τὴν προσεχῇ νύκτα. Τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ὄχημα εἶχεν ἐλθεῖ πλησίον τοῦ, δοιχκόμενον ὑπὸ μικροῦ τινος γέροντος, ἔχοντες βίνα κυρτὴν, ὄμματα ἀλλήθωρα, χεῖλη συννευκότα. Ἐθεώρησε τὸν Μαυρίκιον μειδιῶν, καὶ τῷ ἔκαμε μικρὸν τινα χαιρετισμὸν καὶ παρήλθε, ὅτε ἐσταμάτησε συλλαβὼν αἰφνιδίως ἰδεῖν τινά. Παρήλθε περιέργως τὸν νέον περιηγητὴν καὶ τὸν ἠρώτησε ποῦ ἐπήγαive.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν τὸ ἤξευρε οὐδ' αὐτός, διότι καθὼς ἐπροχώρει, τὸ θάρρος του ἐλαττωτο καὶ ἀπ' ἐτέρου δὲν ἤδύνατο νά συλλογισθῇ χωρὶς τρόμου, τὰ νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Χριστίνον· ὑπαθέτων ὅτι ὅσον παρήρχετο ὁ καιρὸς, τόσον καὶ ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἐγίνετο μεγαλειότερος· ἐπομένως ἀπεκρίθη μετὰ πολλῆς ἀμηχανίας εἰς τὸν γέροντα.

Ὅταν λοιπὸν ἔμαθεν ὅτι τοὺς σκοπούς τοῦ Μαυρίκιου τῷ ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοιοῦτου σχεδίου ἦτον ἐυκολωτάτη, ἤρκει νά ἀκολουθήσῃ αὐτὸν μεταβαίνοντα εἰς Σαβοῖαν· τὸν ἐπείσει δὲ ἐπὶ τέλους νά τὸν παραλάβῃ καὶ εἰς τὴν ὑπερησίαν του· (δῶδεγαι ἐφ' ἀμαξῆς κυρίας σοφοῦς) μεχριτάτου φθάσασιν εἰς τὸν πρὸς δυ ὄρον.

Ἀλλὰ ὁ γέρον τὸν ἠπάτησεν.

Ἀφ' οὗ παρήλθεν ὁ πρῶτος θαυμασμός τοῦ Μαυρίκιου, θεωμένου τὰ κινήματα τῶν σοφῶν κεινῶν κυναρίων, παρετήρησεν ὅτι ἡ ἀμαξία δὲν ἠκολούθη τὴν πρὸς τὴν Σαβοῖαν ὁδόν. Ἐκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην εἰς τὸν γέροντα, ἀλλ' οὗτος τὸν ἀπήντησε βεβήχως, εἰπὼν εἰς αὐτόν, ὅτι δύναται μόνος του ν' ἀπέλθῃ, ἀν νομίζῃ ὅτι αὐτὸς σφάλλει, ἀλλὰ νά τῷ δώσῃ τὸ φόρεμά του, ἐπειδὴ ἔθριψε τὸν σκυλὸν του, ὅστις, ἔλεγεν, ἔτρωγεν ὅσον τέσσαρες.

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔμενε περιλυπὸν.

— Μένω, λέγει, νά μὲ φέρετε εἰς τὸν πατέρα μου.

Καὶ ὁ πτωχὸς Μαυρίκιος, καὶ τοι εὐδῶλος δίδων πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ κακτρόπου γεροντίου, ἐκὼν ἄκων ἔμενεν, ἀλλὰ μετανοῶν, ὅτι τὸν ἠκολούθησε.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

τῶν ἐν τοῖς Ἑργοῖς καὶ ἡμέραις
Z.

Φωτισθέντις ἐκ πείρας τριακονταετοῦς περὶ τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ συστήματος ἐν Γαλλίᾳ, αἱ ἐξετάσωμεν ἤδη ἀταράχως, ὁποῖαν πραγματικότητα εἶχον αἱ καθυδροθεῖται, κατὰ μίμησιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἐξουσίαι διὰ τῶν Συνταγμάτων τοῦ 1814 καὶ 1830. Τὰ συντάγματα ταῦτα ἐχορήγουν εἰς τὸν βασιλέα σημαντικὰ δικαιώματα, τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπουργῶν,